

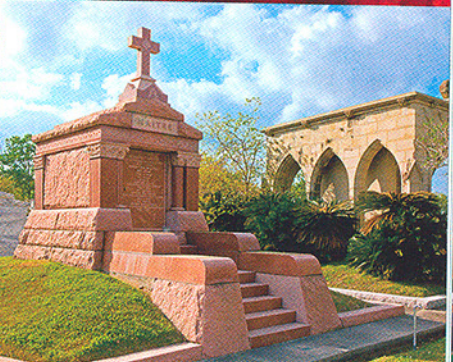

New Orleans-i képeslapok

Sok-sok éve, első amerikai utam előtt hallottam egyik ismerősömtől, hogy az Egyesült Államokban három város van, amelyek kitűnik a többi közül, amelyek kicsit más: San Francisco, New York és New Orleans. Megnyugodtam, hiszen repülőjegyem éppen ez utóbbi helyre szólt. Aztán még egyszer jártam ott, de még a 2005-ös Katrina hurrikán pusztítása előtt. Majd évekig semmi: egyetlen cég sem rendezett New Orleansban konferenciát, ami annak volt biztos jele, hogy a károk helyreállítása folyik.

■ A természeti katasztrófa óta eltelt öt év, és úgy érzem, hogy érdemes szétnézni, mi a helyzet New Orleansban. Már csak azért is, mert hallottam, hogy megint szerveznek konferenciákat a városban, amely a több mint százezer négyzetméteres kiállítói területtel rendelkező Conven-

tion Centerrel is büszkélkedhet. Vagyis kezd újra felpezsegni, de legalábbis a régi kerékvágásba visszatérni az élet.

Idegenvezetővel a temetőkben

Miközben a város központja felé vezettem kocsimat, láttam, hogy még öt év múltán is jócskán van nyoma a hurrikán pusztításának. Igaz, ezt a helyiek turisztikai szempontból ki is használják. Minden idők „legköltségesebb” hurrikánja, ami több mint nyolcvanmilliárd dollár kárt hagyott maga után, ma könyvek, kiadványok alapja. Külön Katrina-túrákra fizethetünk be, amelyeken megnézhetjük, meghallgathatjuk, hogy milyen rombo-

lást okozott a hurrikán, s láthatjuk a romokat, amelyeket – szerintem direkt és végérvényesen – megahagytak a turistáknak.

Talán kicsit furcsán hangzik, de New Orleans másik nagy látnivalói a temetők. Ezekből számtalan van, amelyekben híres és kevésbé híres emberek nyugszanak, ám mégsem ezért érdekesek. A temetőket itt a halottak városának (City of the Dead) nevezik. Tényleg városok ezek kisebb-nagyobb épületekkel, aminek a magyarázata, hogy itt, a Mississippi deltájában a magas vízszint, a hatalmas esőzések miatt nem lehet a föld alá temetkezni. A végső nyughelyeket ezért a föld felett alakítják ki. Persze a gazdag és híres embe-

rek nem egyszerű helyeken alusszák örök álmukat, hanem kisebbfajta városban, piramisban vagy hatalmas oszlopokkal díszített épületben. Térképet, leírást és elektronikus idegenvezetőt (audio guide) is kaphatunk több temetőben.

A francia a vigalmi negyed

New Orleans leghíresebb része a French Quarter, a francia negyed, ahol gyönyörű kovácsoltvas erkélykorlátokkal díszített régi házak között sétálhatunk, vagy éppen ösvéres konflison rohathatunk a kis utcákat. A környék leghíresebb (vagy talán leghírhedtebb) utcája a Bourbon Street. Ez az az utca, ahol mindig tő-

meg van, ahol mindig szól a zene, és ahol az utcán is szabadon fogyaszthatunk alkoholt. A mardi gras hangulata itt egész évben megtalálható: az erkélyekről hölgyek és urak műanyag gyöngykorok dobálva jutalmazták a nekik tetsző férfiakat és nőket – főleg akkor, ha a nők hajlandóak bájaikat is megmutatni egy pillanatra. Az utca főleg éttermekből, kis kocsmákból és felnötteknek szóló szórakozóhelyekből áll. Ezt tarkítják, vagy teszik talán kissé félelmetessé a fekete mágiáról elhíresült voodoo-boltok, múzeumok. A kis kocsmákban 40-45 perces műsort adva dzsessz-, dixieland- vagy a kreol bluest játszó zydecoegyüttesek lépnek

fel. Bár a belépés ingyenes, kötelező a fogyasztás minden előadás alatt, és egy sör 10 dollárba kerül.

A zydeco műfaja nálunk kevésbé ismert: két alapvető hangszere a tangóharmonika és a „mosódeszka” (washboard), ami nem más, mint hullámos felületű bádoglemez. Ezt nyakba kell akasztani, úgy kell két kanállal játszani rajta.

A St. Philip és a Bourbon sarkán található az Egyesült Államok legrégebbi kocsmája: a ház maga 1761-ben épült, ivóként 1772 óta működik.

Ültetvényes vidék

Van pár dolog, amit érdemes megnézni New Orleans környékén is. Az

egyik az alligátorok, amelyek nagy számban élnek a környező mocsaras vidékeken. A másik a számos régi ültetvény. Ezek közül talán kitűnik történetével az Oak Alley Plantation: az a tölgyfasor, amely a Mississippifolyóhoz közel helyezkedik el mintegy kétórnyira New Orleanstól. Az itteni tölgyfák 300 évesek, és már akkor is gyönyörű állapotban voltak, amikor a fasor végében 1836-ban elkezdtek építkezni. Annnyira tetszettek a fák az akkori tulajdonosnak,

hogy ugyanannyi oszlop került az épület külső részére, ahány tölgyet lehet számolni. Az ültetvény ma idegenforgalmi látványos: korbü ruhába öltö-

zött idegenvezetők és személyzet mutatja be a régi életet. Tőlük lehet megtudni azt is, hogy volt olyan gazdag tulajdonosa is az ültetvénynek, aki a 19. században – amikor még a frízsider ismeretlen volt – Alaszkából hoztatott jeget hajóval, és tartotta vermekben, hogy hűteni tudja az italokat.

Kép és szöveg:
Juhász István

